

17.05.2014 - Det første møde med svigerfamilien

I dag har de været der fra længe før, jeg stod op. Ja, de har vel flakset rundt, siden, jeg fik beskeden. Sommerfuglene i maven. De sommerfugle, der er på midlertidigt besøg, fordi jeg glæder mig så meget. Vi har nemlig fået lov til at møde min søns kæreste. Så jeg går og holder lidt øje, selv om jeg ved, at de først kommer hen på eftermiddagen, når de sammen har set lidt på vores by og lidt af det, min søn synes, er seværdigt her i hans barndomsby. Det er ikke fordi, jeg er bange for, om kæresten er sød, kærlig, dygtig eller et ordentligt menneske. Det ved jeg, at min søns kæreste er, og jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at jeg vil synes det samme.

Nej, grunden til, at de er her, sommerfuglene, skyldes mine tanker om, hvorvidt kæresten vil synes om os og vores familie. For jeg vil så gerne, at de begge føler sig velkommen her, og at de vil huske tilbage på dette første møde som en varm og god dag. At jeg hverken er for meget eller for lidt og ikke, i min nysgerrighed og iver efter at lære kæresten at kende, kommer til at stille alt for mange spørgsmål. Det falder mig nemlig ganske let at gøre, og det tror jeg måske, jeg er kommet af sted med ved andre første møder med børns kærester.

Som eksempelvis, da jeg for syv år siden for første gang skulle møde min datters kæreste, hvor det korte møde bestod i, at jeg skulle køre kæreste og datter fra hendes lejlighed til badmintonfest.

Han så godt ud, kæresten, og hilste venligt og imødekommende. Men på den korte tur til festens bestemmelsessted, lykkedes det mig at indkassere op til flere rynkede "stop så, mor" bryn fra min datter. Ganske forskrækket eller afskrækket blev han nu ikke, kæresten, for han er blevet lige siden. Kan være, at dette også bare skyldes, at han elsker min datter.

For mange år siden var det mig, der skulle have min kæreste med hjem til mine forældre for første gang. At de selvfølgelig også må have været spændt på det første møde med deres datters kæreste, ja, det tror jeg faktisk ikke, jeg skænkede ret mange tanker. Var vel fra min og kærestens side optaget af vores, at det var os, der den gang havde sommerfugle i maven og derfor havde aftalt, at vi første gang kom på besøg til middag, inden vi skulle videre i teatret. Så mødet ikke blev for langt, forstås. Lidt nervøs var jeg, og måske også min kæreste, fordi han havde skæg og langt hår og takkede nej til EF og atom på bagsmækken af den lille røde bil med ståltråd som antenne. Vidste ikke helt, eller jo, det vidste jeg godt, hvad min far ville mene om det.

Men det kom han sig rimeligt hurtigt over, min far, og de to fik det bedste forhold til hinanden, som nogen kunne ønske sig. Min mors altid fordomsfrie sind og takt, klogskab og veldækkede bord lod ingen i tvivl om, at også hun, både ved første møde og efterfølgende, sommerfugle eller ej, bød os velkommen.

Min bedste, som du måske kender fra mine tidligere klummer, og som ret beset, var den første i min familie, som hilste på min kæreste, gjorde det enkelt:

Hun boede da på det lokale plejehjem, var tæt på de 90, og skrev med rystende hånd og stor umage med den pen, som førhen havde været så sikker, et brev til mig. Jeg har det stadig, brevet, kan jeg fortælle dig, for det er ikke et hvilket som helst brev. Hør bare: "Og så har jeg jo hørt, kæreste Henny, at du har fundet dig en ven, og så synes jeg, du skulle se at tage en beslutning og komme her næste på søndag, så jeg kunne hilse på din ven. Kærlig hilsen eders bedste."

Jeg gjorde, som bedste sagde, tog en beslutning og skrev tilbage, at vi gerne ville komme, ikke den følgende søndag, men den næste. Og at vi glædede os.

Og det gjorde jeg virkelig, for jeg vidste, at det møde ville glæde både hende, mig og ham.

Der var bare det ved det, at min bedste havde overset det sted i mit brev, hvor der stod næste søndag, så følgende søndag sad hun sirligt iført søndagskjole, perlekæde og hat i forhallen. Og ventede. Og ventede. Åh, jeg kan næsten ikke holde ud at skrive, at hun sidst på den søndag eftermiddag måtte afklæde sig hat og kjole og blive hjulpet i seng iført stor skuffelse. Av, av, siger jeg bare.

Søndagen efter blev skuffelsen og misforståelsen gudskelov og tak for det, vendt til en rigtig god dag og et velkomment besøg. Bedste og min kæreste kunne lide hinanden, og da hun et halvt års tid senere fyldte 90, var hans tale til hende noget nær det eneste, hun huskede herfra.

Nej, nu har jeg altså ikke tid til at skrive mere om første møder og kærester i dag. Om lidt kan de være her, min søn og hans kæreste, så nu må jeg dække mit bord, iføre mig hat og kjole og vente. Så må jeg bare håbe, jeg ikke har taget fejl af dagen. Velkommen til!